

— А бе, Станчо, кога ще ми дойдешъ нагости? Холянъ, тоя пѣтъ се позабави! Минешъ, заминешъ, не се отбиешъ да се поконушисаме и да те почерпя една ракийка!...

— Ще дойда, дѣдо Генко, ще дойда мутлакъ идущата срѣда. Знай го за сигурно. Писмото е на пѣтъ. Да оставимъ за тогава кръчмата: какъ да ми е, по-ще ми се услади тогава. Благодаря, нилъ съмъ и пакъ ще пия. Съ праздни рѣцѣ не искамъ да дохождамъ, пакъ и доста работа имамъ.

— Какво приказвашъ, Станчо? Мигаръ само кога ми донасяшъ пари, тогава да те черпя? Какво бива, санкимъ, отъ една ракийка? Отъ максулъ е. Миналата година единъ берекетъ даде Господъ по лозята, здраве му кажи!... И твоята работа не е лека....

Още туй недоизказано, разсилниятъ бързо отmine като дисциплиниранъ и акуратенъ чиновникъ.

Писмата отъ София бѣха лаконически и стереотипни; тѣхъ свободно Бойковски можеше да отлитографира въ канцеларията си, като остави праздно мѣсто само за мѣсеца и деня му: „Тате, пращамъ ти тукъ приключена 20-левна банкнота. Щомъ получишъ паритѣ, отговори ми споредъ както съмъ ти разправилъ. Вѣрвамъ, че всички сте добрѣ съ здравieto, и ний — сѣщо. Поздравъ отъ всички до всички. Твой синъ Григоръ“. Кратко и ясно. — Но по-прѣдишнитѣ, ергенскитѣ, бѣха съвсѣмъ други: въ интимния поривъ на споменитѣ и сладкитѣ мечти за бъдащето Бойковски се забравяше; перото пращѣше и той не усѣщаше, какъ книгата набързо се е изпълнила.

Въ замѣна, дѣдовитѣ Генкови писма пѣкъ бѣха по-чести и доста дължки — изпълнѣха една дебела книга. И тѣй, и тѣй се даватъ пари за нея, защо да отива праздна? Нека каже още нѣщо. Дѣдо Генко употребяваше всичкото врѣме отъ обѣдъ до вечеря да пише писмата и считаше туй за сериозно и почетено занятие; отъ голѣмо уважение къмъ сина, той още въ сѣщия день отговаряше подъ впечатленията на прѣсната радостъ и обилнитѣ мисли — това бѣше ненарушимо правило: слѣдъ обѣдъ захвърли на страна и най-